

A szegény adakozik

Az idős néni hosszasan számolta forintjait a bolt bejárata előtt. Többször is nekiállt, de mindig ugyanarra az eredményre juthatott, mert a számolás végére enyhén csóválni kezdte a fejét. Ez bizony aligha lesz elég arra, amit venni szándékozott, pedig nem lapult hosszú bevásárlólista a zsebében.

A boltba igyekvők észre sem vették, a kifelé jövők kikerülték jól megrakott bevásárlókocsijukkal. Úgy látszik, túl közel állt meg az automata ajtóhoz, mert az sehogy sem akart bezáródni miatta, ezért az üzlet biztonsági őre egy idő után udvariasan kissé arrébb tessékelte, hogy máshol számolgassa forintjait. Így került közelebb a koldushoz, aki összehajtogatott papírdobozokon ült, előtte konzervdoboz perselyével. A néni tevékenységét látva a koldus nehezkésen felkelt helyéről, odalépett hozzá, majd dobozából két százforintost nyomott a kezébe. Elfogadta. Egyikük sem szólt semmit. A koldus visszaült helyére, az idős néni pedig bement, hogy megvegye aznapi ennivalóját.

Az evangéliumi jelenetek napjainkban újra és újra megismétlődnek. Teljesen

mindegy, hogy templom vagy bolt előtt, városban vagy falun, a szegény adakozik, mert ettől nem lesz még szegényebb.

Jézus figyeli a templomba érkezőket, akik a perselybe dobják adományukat. A tehetősebbek többet dobnak be, de az Úr mégis többre értékeli a szegény özvegy két fillérjét, mert ő mindenét odaadta. A legmegdöbbentőbb a történetben az, hogy Isten ezt a két fillért is elfogadja. Elfogadja az özvegytől az ő utolsó fillérjeit. Elfogadja, mert jó szívvel felajánlott adomány.

Az özvegy nagylelkűsége

Urunk, Jézus! Te egykor észrevetted és nagyra értékelted a szegény özvegy adományát, miközben a mi tekintetünket inkább a gazdagok adakozása vonzotta.

A te számodra az özvegy nagylelkűsége és bizalma volt a fontosabb, mintsem azok magatartása, akik semmit sem sejtettek az Isten előtti lelki gazdagságról. Szegénységünk, egyszerű életünk csak akkor értékes, ha az isteni gondviselésből fakad s az a célja, hogy téged szabadon, elkötelezetten követhessünk. Segíts minket, hogy ne váljunk a tulajdon vagy a vagyon rabjává, hanem nagylelkűen neked szenteljük életünket!

Lelki kincsek

Isten elfogadja az adományt, bár az özvegyasszony szorulna támogatásra. Mi emberek talán azt gondolnánk, hogy jobban tenné Isten, ha ebben a helyzetben egy nagylelkű adakozót küldene, aki jelentősebb összegű támogatást adna az asszonynak. A történet nyitott, nem derül ki belőle, hogy Isten miként gondoskodik később az özvegyről, aki egész vagyonának felajánlásával az isteni gondviselésre bízta életét. Isten most elfogadja az adományt. És Isten mindig tudja, hogy mit tesz. Nem érdemes nekünk az ő cselekedetének helyességét vitatnunk.

Nem az a lényeges, hogy mi mit adunk, mit ajánlunk fel Istennek, hanem az, hogy miként adjuk. Mert Isten jól ismeri szívünk szándékait és lelkünk érzéseit. Tudja, hogy vagyonunkban vagy benne bízunk. Ez a bizalom, ez a ráhagyatkozás tesz értékesé minden adományt. Ezt a felajánlást fogadja el Isten. Egészen biztosak lehetünk abban, hogy Isten nem marad adósa senkinek és nem marad hálátlan egyetlen ember iránt sem. Nem jutalmaz azonnal, de adománya nem marad el.

Az evangéliumi jelenet és Jézus szavai kapcsán arról is érdemes elgondolkoznunk, hogy emberi értékeléseink és az anyagiakhoz való viszonyunk helyes-e? Sokszor értékesnek minősítünk olyan dolgokat, amelyek mulandóak. Olykor teljesen feleslegesen ragaszkodunk kacatjainkhoz, amelyekre valójában nincs is szükségünk. Olykor észre sem vesszük azokat a lelki kincseket, kegyelmi ajándékokat, amelyeket Istentől kapunk.

Évközi 32.
vasárnap

1Kír 17,10-16
Zsid 9,24-28
Mk 12,38-44

Hétfő
A Lateráni Bazilika
felszentelése

1Kor3,9b-11.16-17
Jn 2,13-22

Kedd
Bölcs 2,23-3,9
Lk 17,7-10

Szerda
Szent Márton

Iz 61,1-3a
Mt 25,31-40

Csütörtök

Bölcs 7,22-8,1
Lk 17,20-25

Péntek

Bölcs 13,1-9
Lk 17,26-37

Szombat

Bölcs 18,14-16;
19,6-9
Lk 18,1-8

Évközi 33.
vasárnap

Dán 12,1-3
Zsid 10,11-14.18
Mk 13,24-32